

til Stade. At der skulde være nogen virkelig Trang til den, veed jeg heller slet ikke er konstateret paa nogen Maade. Hvis der havde vist sig nogen saadan Trang under vore Forhold, vilde man jo snart have opdaget det, men praktisk talt har man ikke hidtil set det. Noget almindelige Talemaader, der ere komne frem, tror jeg ikke træffe det vigtige, og til det Forslag, der her foreligger, tror jeg — deri slutter jeg mig ganske til det ærede Medlem fra Stubbeforsøgning (M. S. Larsen) — at der i alt Fald ikke er nogen Trang. Det kunde ganske vist for andre Omraaders Vedkommende muligt være ønskeligt, at Myndighedsreglerne bleve gennemførte navnlig med Hensyn til den Virkning, der tillægges Umyndighedsforholdet, men en Medføttelse af Myndighedsalderen har hidtil ikke vist sig at være nødvendig.

Justitsministeren (M. L. M. M.): Ved Forhandlingen af dette Lovforslag er jeg kommen til at tænke paa et andet Lovforslag, som vi af og til have haft til Behandling i dette Thing, fordi mit Standpunkt dertil er omtrent det samme som det, jeg indtog til det andet Lovforslag, som handlede om Formueforholdet mellem Egtfæller, og som tidligere gik ud paa ligefrem at ophæve Formuefællesskabet og at indføre Særeie, og i en senere Skikkelse gik ud paa i alt Fald at udøve et stærkt Tryk i den Retning. En af de Betragtninger, jeg altid har gjort gjældende overfor det sidstnævnte Lovforslag, er den, at man efter min Mening ikke skal lovgive paa den Slags Omraader, saalænge der ikke er Trang dertil eller et Ønske derom hos Befolkningen. Fra et rent theoretisk juridisk Synspunkt betragtet er det naturligvis meget godt muligt at ordne Formueforholdet mellem Egtfæller paa en anden Maade end den, hvorpaa det nu er ordnet, og man kan ogsaa godt paaberaabe sig andre Landes Exempel derfor, men en saadan ren theoretisk Trang til at faae noget Andet frem, som er nyere og maaste endog theoretisk bedre, er efter min Mening ikke tilstrækkelig til at røre ved et Forhold, der griber saa dybt ind i Befolkningens daglige Liv som det nævnte Forhold. Noget ganske Bignende gjælder, og maaste i endnu højere Grad, om det foreliggende Forslag; thi er der nogen Ting, der griber ind i alle enkelte Menneskers og derigjennem i hele Befolkningens daglige Liv og Tilværelse, saa maa det dog siges at gjælde noget Saadant som en Forandring i Fuldmyndighedsalderen. Skjønt man altsaa meget godt kan indrømme, at naar man aldeles abstraherer

fra, hvad vi danske nu en Gang i dette Dieblit tænke og mene om den Ting, og naar man vil tage Sagen fra et rent theoretisk Synspunkt, kunde Meget tale for at forandre den bestaaende Regel om Myndighedsalderen, forekommer det mig dog, at det er naturligt at vente dermed, indtil man fik nogen virkelig Grund til at tro, at der i Befolkningen eksisterer noget Ønske derom eller føles nogen Trang dertil, og det har jeg virkelig ikke mærket det Almindelige til. Overimod, hvis jeg skal gaa efter, hvad der i den Henseende er kommen til min Kundskab fra de Sager, jeg har haft at gjøre med min Justitsminister, gaar min Erfaring snarere i modsat Retning. Thi naar der nu stundom er Spørgsmaal om at søge Fuldmyndighedsbevilling for Folk, der ere under 25 Aar, hvilket navnlig er Tilfældet i Kjøbstæderne, hvor Vedkommendes Hensigt med at opnaa denne Bevilling er at ville etablere sig, sker det — jeg tør ikke sige altid, men — meget ofte, at der møder den stærkeste Modstand fra de kommunale Myndigheders Side i Kjøbstæderne. Anspøgninger om saadant Bevillinger blive i Reglen eller dog meget ofte disrekommanderede. Altsaa, spørges der, hvorvidt der egentlig er Trang til en Forandring af Fuldmyndighedsalderen, tror jeg, at der for Diebliffet slet ikke er nogen almindelig Trang dertil eller noget Ønske derom. Forøvrigt kan jeg ganske henholde mig til, hvad den sidste ærede Tale yttrede om, at vor Lovgivning ikke er liberal i denne Henseende. Thi om ogsaa Fuldmyndighedsalderen er noget videre fremrykket hos os end andre Steder, forsaavidt den hos os er sat til 25 Aar, gives der paa den anden Side Indvidet, naar han indtræder i 18 Aars Alderen, en meget større Myndighed her til Lands, end han faar, jeg kan gjerne sige i alle andre Lande, fra regnet Norge, som jo indtil Dato har delt Lovgivning med os i alle vigtigere Punkter. Men ellers i andre Lande gjælder det, at Vedkommende nok bliver fuldmyndig over sin Formue ved 21 Aars Alderen, men paa den anden Side heller ikke bliver myndig over sin Person før ved 21 Aars Alderen. Og naar man skal tage det som en Helhed og se, hvad Uagdommen er bedst tjent med overfor Spørgsmaalet om Selvstændighed og Udgangen til at røre sig i Livet o. s. v., skulde jeg tro, at den Ordning, hvorved en Person opnaaer Myndighed ved 18 Aars Alderen, bedre tilfredsstiller denne Trang til at røre sig selvstændig i Livet end en Lovgivning som f. Ex. den tydske og den svenske, hvor denne Rettighed først indtræder med 21 Aars Alderen.